

Arrest

nr. 339 139 van 8 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juli 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 11 december 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 19 december 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 september 2005 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 12 september 2005 om internationale bescherming. Op 6 oktober 2005 neemt de gemachtigde van de bevoegde Minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 14 december 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van verzoeker. Bij arrest met nr. 86 514 van 30 augustus 2012 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de afstand van het geding vast.

1.2. Op 3 december 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 7 maart 2011 wordt de aanvraag geweigerd.

1.3. Op 17 juli 2011 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 23 maart 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Bij arrest met nr. 141 156 van 17 maart 2015 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.4. Op 28 mei 2014 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Nadat de commissaris-generaal op 13 juni 2014 de meervoudige asielaanvraag in overweging neemt, beslist hij op 2 oktober 2014 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 154 372 van 13 oktober 2015 haalt de Raad de zaak van de rol.

1.5. Op 3 november 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Bij arrest met nr. 161 768 van 11 februari 2016 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.6. Op 25 maart 2016 verzoekt verzoeker om toelating tot verblijf. Op 7 mei 2016 beslist de burgemeester van Antwerpen tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag voor een toelating tot verblijf.

1.7. Op 30 juli 2016 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen en wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Bij arrest met nr. 186 784 van 15 mei 2017 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissingen.

1.8. Op 24 november 2020 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Nadat zij het verzoek op 15 februari 2021 ontvankelijk verklaart, beslist de adjunct-commissaris op 28 oktober 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 292 310 van 25 juli 2023 weigert de Raad verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.9. Op 18 januari 2021 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 5 september 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag (bijlage 42).

1.10. Op 21 september 2023 dient verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 31 januari 2024 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.11. Op 7 juli 2024 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ ANTWERPEN op 7/7/2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 7/7/2024

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ ANTWERPEN op 7/7/2024 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van aanmatiging van naam.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart een gezinsleven en minderjarige kinderen in België te hebben maar geen medische problemen te hebben. Ondanks het feit dat betrokkene reeds lang in België verblijft en als gevolg van zijn lange verblijf banden ontwikkeld heeft in België, weegt dit bijgevolg niet op ten aanzien van de ernst van de schendingen van de openbare orde. Het blijkt bijgevolg niet dat deze banden van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de openbare orde. Integratie veronderstelt bovendien ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde van artikel 57/6/1, § 2.

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene heeft meerdere aliases gebruikt: N. M. (...) en M. K. A. (...)

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ ANTWERPEN op 7/7/2024 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van aanmatiging van naam.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft verschillende verzoeken tot internationale bescherming ingediend op 12/09/2005, 28/05/2014, 24/11/2020 en 21/09/2023, deze werden bij beslissing van 16/12/2005, 02/10/2014, 28/10/2022 en 31/01/2024 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd.

Betrokkene heeft op 18/01/2021 een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 9bis, dit werd op 5/9/2023 als niet-ontvankelijk verklaart.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering. (...)"

1.12. Op 7 juli 2024 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 7 van het Handvest

van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst voor de toepassing van deze bepalingen naar zijn feitelijke situatie.

Verzoeker behoort tot een gezin met drie minderjarige kinderen.

Verzoeker, de heer M. K. A. (...), werd geboren op (...) 1981 te Douala. Hij beschikt over de nationaliteit van Kameroen.

Verzoeker heeft een duurzame relatie met mevrouw A. A. S. (...), geboren te Bota-Limbe op (...) 1979, hebbende de nationaliteit van Kameroen. Zij beschikt over een duurzaam Belgische verblijfsrecht.

Beide partners zijn samenwonend. Zij verblijven te (...), samen met hun twee minderjarige kinderen. Zij voeden ook samen het derde kind van mevrouw A. A. S. (...) op (B. (...)).

Verzoeker benadrukt dat hij zich kan beroep op de bescherming voorzien in artikel 8 EVRM omwille van zijn gezinsleven. De bestreden beslissing, een verwijderingsmaatregel, zorgt ervoor dat verzoeker zou worden gescheiden van zijn gezin.

Bijkomend, wijst de verzoekende partij op de vereisten van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, waaruit volgt dat verweerder met deze private belangen van verzoeker moet rekening houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;

- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen (correcte) belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Ondergeschikt, wijst de verzoekende partij erop dat verweerder in de bestreden beslissing onvoldoende heeft rekening gehouden met de criteria die werden uiteengezet in de rechtspraak door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij het aanhalen van de openbare orde (zie o.a. EHRM 2 augustus 2001, zaak 54273 Boultif V Zwitserland); EHRM 18 oktober 2006, zaak 46410/99 Üner t/ Nederland; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 141).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 141). Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM blijkt dat er rekening moet worden gehouden met volgende criteria: de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken; de tijdsduur van het verblijf in het gastland; de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien; de nationaliteit van de betrokkenen; de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel; de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie; de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd; de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen; het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen; de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

De rechtspraak van het EHRM is in deze context vaststaand, zoals ook werd bevestigd in een arrest van het EHRM van 29 juni 2017 (nr. 33809/15). In dit arrest vat het EHRM opnieuw haar principes samen (zie pagina 5 van het arrest, randnummer 28).

In eerste instantie wijst het EHRM erop dat artikel 8 EVRM geen garantie biedt op een recht voor een vreemdeling om zich de toegang te verschaffen tot een land of om aldaar te kunnen verblijven:

(...)

Vrij vertaald: (...)

Dit neem niet weg dat ook een vreemdeling, zoals verzoeker, onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen en een inmenging in het privé- of gezinsleven een inbreuk uitmaakt op artikel 8 EVRM. Degelijke inbreuk is pas gerechtvaardigd als het in overeenstemming is met de vereisten van artikel 8, lid 2 EVRM:

(...)

Vrij vertaald: (...)

Om te bepalen of een inmenging op het privé- en gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving, heeft het EHRM verschillende criteria uitgewerkt. Dit zijn de zogenaamde "Bultif-Üner-criteria":

(...)

Vrij vertaald: (...)

Het is dus aan de verwerende partij, bij het nemen van de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, om dergelijke belangenafweging uit te voeren op basis van deze criteria.

Door de verwerende partij werd onvoldoende rekening gehouden met de Bultif-Üner-criteria, in het bijzonder gelet op de feitelijke situatie van verzoeker (met name: de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien, de nationaliteit van de betrokkenen, de gezinssituatie van de verzoekende partij, de vraag of de partner van verzoeker kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie en de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd).

3. Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker zou worden onttrokken van zijn gezin in België.

De belangenafweging die werd gemaakt door de verwerende partij, waarbij deze inbreuk op zijn gezinsleven zou zijn gerechtvaardigd, kan echter niet worden bijgetreden. Evenmin kan verzoeker zich scharen achter de afweging die door de gemachtigde werd gemaakt in toepassing van artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Aan deze private belangen wordt in de beoordeling van verweerder onvoldoende belang gehecht. Als spiegelbeeld hiervan, blijkt dat verweerder een te groot belang heeft gehecht aan de veroordeling van verzoeker op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Het blijkt vooreerst niet dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met de precieze aard van de feiten die een schending zouden uitmaken van de openbare orde.

Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing enkel en alleen gesteld dat betrokkene op heterdaad zou zijn betrap op "feiten van aanmatiging van naam", zonder enige verdere toelichting. Concrete elementen worden niet vermeld.

Om te spreken van een stafbare "aanmatiging van naam" moet er aan de volgende wettelijke voorwaarden voldaan zijn:

- Het moet in het openbaar gebeuren : Openbaarheid heeft hier niet zijn gebruikelijke betekenis, een relatieve openbaarheid volstaan, dit is bv. al het geval als de naam voorkomt op een hotelfiche

- Er dient sprake te zijn van het aannemen van een naam, die hem niet toekomt. Elke familienaam die iemand aanneemt en die niet overeenkomt met de familienaam in zijn geboorteakte, is een valse naam in de zin van art. 231 Sw.

- Het misdrijf moet gepleegd worden met een algemeen opzet waarbij de intentie om het misdrijf te plegen reeds voldoende is zoals hierboven reeds werd uitgelegd

Als er aan één van deze voorwaarden niet is voldaan, kan men niet spreken van het misdrijf van aanmatiging van ambten of van titels.

De motieven in de bestreden beslissing gaan hier geenszins op in.

Door de loutere algemene en (zeer) abstracte verwijzing naar "feiten van aanmatiging van naam", zoals deze die wordt vermeld door de gemachtigde in de bestreden beslissing, kan dan ook niet worden afgeleid dat verzoeker een ernstig en actueel gevaar zou vormen, door zijn persoonlijk gedrag, voor de openbare orde.

De concrete elementen die een schending van de openbare orde zouden uitmaken, vormen een essentieel element in de beoordeling in de welke mate verzoeker actueel een gevaar vormt voor de openbare orde. Verweerder dient immers rekening te houden met de concrete elementen die een inbreuk zouden uitmaken op de openbare orde en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien. Dit is niet het geval in de bestreden beslissing.

Bovendien werd verzoeker niet veroordeeld, waardoor niet per definitie kan worden aangenomen dat verzoeker omwille van "feiten van aanmatiging van naam" strafbare feiten zou hebben gepleegd. Dit staat niet vast. Ook de (desgevallende) strafmaat is geen vaststaand gegeven. Met deze vaststelling wordt geen rekening gehouden door de gemachtigde in de bestreden beslissing.

Door verweerder wordt vervolgens evenmin rekening gehouden met de lange periode dat verzoeker (en zijn gezin) reeds verblijvende zijn in België en waardoor zij, derhalve, afwezig zijn gebleven uit hun land van herkomst. De tijdsduur van het verblijf in het gastland en de impact op de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen verzoeker wordt verwijderd, dient nochtans

betrokken te worden in de gemaakte beoordeling door verweerder. Dit is niet het geval in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing heeft dan ook een bijzonder nadelige impact op deze private belangen van verzoeker, terwijl deze belangen onvoldoende zorgvuldig in overweging werden genomen. Het oordeel van de gemachtigde is dan ook onzorgvuldig, minstens kennelijk onredelijk.

4. Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

3.3. Beoordeling

3.3.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.1.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen wordt niet betwist dat verzoeker in België een beschermingswaardig gezinsleven onderhoudt met zijn Kameroense partner en minderjarige kinderen. Dit neemt niet weg dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en dat de bestreden beslissing aldus geen eind aan enig bestaand recht op verblijf van verzoeker maakt. Bijgevolg kan niet worden besloten dat deze beslissing een inmenging vormt in zijn privé- of gezinsleven, die enkel mogelijk zou zijn in de in het tweede lid van deze verdragsbepaling bedoelde gevallen. Evenmin kan worden besloten dat de zogenaamde *Boultif*- en *Üner*-criteria op zijn situatie van toepassing zijn nu deze criteria ontwikkeld in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) bedoeld zijn voor situaties waarbij er een einde wordt gesteld aan een legaal verblijf. Verzoeker kan in zijn verzoekschrift dan ook niet dienstig voorhouden dat met deze criteria onvoldoende rekening werd gehouden.

Daarnaast moet worden geduid dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, *Gül/Zwitserland*). De Raad stelt vast dat verzoeker niet beschikt over een geldige verblijfstitel en dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen en zijn gezinsleven in België verder te zetten. In de bestreden beslissing wordt er op gewezen dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden nu hij op heterdaad betrapt werd op *“feiten van aanmatiging van naam”*. Deze vaststelling vindt steun in het administratief rapport van de federale politie van 7 juli 2024, dat zich in het administratief dossier bevindt en waaruit blijkt dat verzoeker bij een verkeerscontrole aan de betrokken politieambtenaar een Belgisch rijbewijs had overhandigd dat op naam van iemand anders stond en na enig doorvragen moest toegeven dat hij gelogen had over de door hem opgegeven identiteit. Door louter de

wettelijke voorwaarden op te sommen om te kunnen spreken van een strafbare “aanmatiging van naam” toont verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt gesteld dat hij volgens het TARAP/RAAVIS-verslag dat werd opgesteld door de politiezone van PZ ANTWERPEN op 7 juli 2024 op heterdaad werd betrapt op feiten van aanmatiging van naam, noch dat het kennelijk onredelijk is om daaruit af te leiden dat hij “door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”. Dat verzoeker voor deze feiten (nog) niet werd veroordeeld, doet hieraan geen afbreuk, nu het vermoeden van onschuld er niet aan in de weg staat dat een bestuur bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet geleid hebben tot een strafrechtelijke veroordeling (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531) en op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoeker toont niet concreet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze, op basis van de vaststellingen gedaan door de politiediensten op 7 juli 2024 de bestreden beslissing heeft genomen. Hij brengt bovendien geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat de vaststellingen die op 7 juli 2024 gedaan werden door de politiediensten foutief of onzorgvuldig zouden zijn. Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft geoordeeld door te stellen dat hij de openbare orde kan schaden en dat zijn lange verblijf in België en de banden die hij hier ontwikkeld heeft niet opwegen “ten aanzien van de ernst van de schendingen van de openbare orde”.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die in se erin bestaan om verder in België te verblijven hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de openbare orde en de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.3.1.2. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

3.3.1.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat met deze elementen rekening werd gehouden nu er (onder meer) wordt overwogen dat verzoeker verklaarde “een gezinsleven en minderjarige kinderen in België te hebben maar geen medische problemen te hebben” en dat de banden die verzoeker in België ontwikkeld heeft niet opwegen “ten aanzien van de ernst van de schendingen van de openbare orde”. Verzoeker kan aldus niet dienstig voorhouden dat geen rekening is gehouden met zijn gezins- en familiale toestand en met zijn medische problematiek.

Bovendien wenst de Raad erop te wijzen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in deze zin hogere rechtsnormen weerspiegelt, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Wat de Raad hoger, onder punt 3.3.1.1., heeft vastgesteld aangaande de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM geldt eveneens aangaande de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nu verzoeker zijn argumentatie enkel ontwikkelt in het licht van zijn gezins- en privéleven.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.1.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.4. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN